

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:
<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Enric Rimbau.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinador: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Vanesa
Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Joan Canela
(*Johannesburg*), Jordi Carreras (*Nova York*), Macià
Claramunt (*Castelló*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís
Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González
(*Washington*), Joan Antoni Guerrero (*Andorra*), Pere
Habet (*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*),
Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequín*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria
(*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

30 de setembre del 2005

Dijous passat, els dotze principals diaris editats al Principat publicaven un editorial conjunt en defensa de l'Estatut de Catalunya, arran del temor creixent d'una sentència especialment adversa del Tribunal Constitucional contra el text estatutari català. És un fet que cal valorar molt positivament i que cal reconèixer com a històric. Mai fins ara els diversos diaris catalans, amb línies editorials diferents, no havien fet un gest d'aquesta transcendència. I el cas és que el moment s'ho val. Allò que li passa al text estatutari va molt més enllà d'una anàlisi sobre la valoració constitucional d'una llei orgànica determinada. El recurs presentat pel PP o pel defensor del poble espanyol, el socialista Enrique Múgica, són de profunditat. Volen laminar les vies de reconeixement que van sobreviure a les retallades del text, després d'haver passat per les Corts espanyoles.

De fet, allò que dirimeix el Tribunal Constitucional és quin model d'estat vol realment Espanya: si encara hi ha un estret marge per una pretesa Espanya plural –que vol dir plurinacional– o si s'executa finalment el tancament amb pany i forrellat d'un model d'estat uninacional. Però, en realitat, ni aquest debat no es produeix al si de l'alta magistratura espanyola. Perquè resulta que les dificultats per a acordar amb consens una deliberació final no estan entre els defensors d'un model centralista i els qui voldrien l'evolució cap un estat plurinacional. No. Avui, la visió d'una Espanya plurinacional només la perceben algunes formacions polítiques des de Catalunya. El debat dins el Constitucional és exclusivament de formes. És per a acordar com es retalla el text català: si s'hi liquiden físicament elements bàsics de l'articulat –que seria l'opció dels magistrats *conservadors*– o si, mantenint-hi el text, es construeix una cotilla interpretativa que impedeixi qualsevol millora substancial de l'autogovern català i del reconeixement de l'especificitat catalana.

Per tant, és positiu que a la societat catalana es comencin a visualitzar posicions comunes per a advertir a l'estat de la profunditat i de les repercussions que pot tenir aquesta sentència del Constitucional. És en aquest sentit que cal entendre l'editorial conjunt dels diaris catalans. I no seria mala cosa que els partits en prenguessin nota; si els diaris poden deixar a banda els interessos editorials, de segur que ells també poden deixar els de partit. Però si apel·lem a la defensa de l'autogovern de Catalunya, a la capacitat de decidir, caldria situar el punt de referència no pas en el text aprovat després de ser retallat a Madrid, sinó en aquell que es va aprovar amb el consens de tots els partits catalans (120 diputats, dels 135 de la cambra catalana) al Parlament de Catalunya el 30 de setembre del 2005.

Als nostres lectors

Finalment les Xina i els EUA han obert la porta a un acord a la cimera sobre el canvi climàtic que s'ha de dur a terme a Copenhaguen, del 7 al 18 de desembre. L'abast dels compromisos que es puguin establir en aquesta cimera per a la reducció de les emissions de CO₂ té una importància cabdal per al futur de l'equilibri ambiental del planeta –en definitiva, per al futur del planeta– i determinarà quin llegat passem als nostres fills.

Per això analitzem quin cost tindrà no actuar davant les conseqüències d'aquestes emissions contaminants: quin és el cost del canvi climàtic. Potser si comencen a fer comptes, els més escèptics començaran a entendre la magnitud del problema.

Enric Rimbau, director